

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

I

Όταν η θεία μου, η κ. ντε Τανού, κι' ο διδάσκαλός μου, ο ντόν Γκαλίππε, οι όποιοι είχαν φροντίσει για την εγκατάστασή μου σ' ένα χαριτωμένο κι' αριστοκρατικό ισόγειο διαμέρισμα στην οδό Πορταλίσ στο Παρίσι, έφυγαν για να ξαναγυρίσουν στο Νιβερταί, ένοιωσα να με πλημμυρίζη μιιά άλλοκοτη συγκίνηση. Φοβόμουν μήπως πλήξω στη μοναξιά μου.

Ήμουν πειιά είκοσιδυό χρόνων. Ός την ηλικία αυτή είχαν παρακολουθήσει τη διαπαιδαγώγησί μου διδάσκαλοι, άξιοι της άπυστολής τους. Δέν θυμόμουν σχεδόν καθόλου τόν πατέρα μου και τη μητέρα μου, οι όποιοι είχαν πεθάνει όταν ήμουν πολύ μικρός, μά ένοιωθα μιιά ευγνωμοσύνη γεμάτη σεβασμό στο θείο μου κ. ντε Τανού, έναν άνθρωπο με ιδέες ευγενικές και σταθερές και στη σύζυγό του Όδίλη ντε Τανού, πού μ' ανέθρεψαν όπως ταιριάζει σ' ένα παιδί της έπαρχιακής αριστοκρατίας.

Άπό την έποχή πού είχα ακόμα σγουρά μαλλιά και φυρούσα μπλουζες με ναυτικές κολλαρίνες, βελουδένια μαύρα παντελονάκια, και λευκές κάλτσες, ήξερα να χαιρετάω με όλους τούς τύπους, να φιλάω τó χέρι μιιάς κυρίας και να κρετάω ευχάριστη συντροφιά σ' έναν έπισκέπτη στο σαλόνι του πύργου του Τανού, όταν η θεία μου άργουσε να παρουσιαστή. Κι' από τότε τó περίεργο παιδικό αυτί μου είχε συγκρατήσει δυό φράσεις πού ο θείος μου ντε Τανού τις έπαναλάμβανε συχνά και τις είχε ως άξίωμα της ζωής του: «Πάντα άψυγος. Ποτέ γελοίος».

Ο θείος μου, παλαιός βουλευτής της έπαρχίας του, άποτραβηγμένος πειιά από την πολιτική, δεχόταν πολύ λίγους φίλους στον πύργο του. Ήσαν άνθρωποι σοβαροί, με τρόπος τέλειους και καθόλου πληκτικοί. Όσοι άπ' αυτούς ήσαν παντρεμένοι, είχαν συζύγους νέες κι' όραίες και τις έφερναν μαζί τους. Άνάμεσα σ' αυτές ξεχώριζα την όλόξανθη και χαριτωμένη κ. ντε Πρεφοντάν, σύζυγο του πρώην νομάρχου, της όποιας τά μάτια έμοιαζαν με μυσωτίδες και τά μαλλιά της είχαν τó χρώμα του μελιού, την κ. ντ' Άλιγκ άλλη ξανθή, πιό μεστή, πιό φωτεινή, την κ. ντε Λαβασένς, γεμάτη και παχειά με μαλλιά βαφειά ρουσσα, ανάμεσα στα όποια ξεχώριζε μιιά κοκέτικη μπούκλα. Ή παρουσία αυτών με γοήτευε άπό τότε κιόλας και με τάραζε. Ήμουν βέβαια πολύ άθώος ακόμα κι' οίτε η παραμικρή ένοχη σκέψις δέν περνούσε άπό τó μυαλό μου γι' αυτές.

Σέ ηλικία δεκαοχτώ έτων, όταν τελείωσα τις σπουδές μου, ο θείος μου μ' έμπιστεύτηκε στο σφό ιερωμένο ντόν Γκαλίππε, παληό συμμαθητή του, για να ταξιδέψω με τη συντροφιά του στην Εύρώπη και να γνωρίσω τόν κόσμο. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αυτού πού θάστηξε τρία χρό-

νια έμαθα Ιταλικά, γερμανικά, άγγλικά κι' άπόκτησα περισσότερες γνώσεις άπ' αυτές πού είχα μάθει στα διάφορα Λυκεία και κοντά στους δασκάλους μου. Είδα επίσης πολλές πολιτείες και πολλά τοπία. Συνάντησα ακόμα πολλούς ανθρώπους, πρό πάντων Άγγλους.

Όλ' αυτά βέβαια μ' ένδιέφεραν. Μονάχα, σέ κάθε μέρος πού μου άρεσε, έκανα τη σκέψι να ξαναπάω εκεί στο μέλλον, χωρίς τη συντροφιά του Άββα Γκαλίππε. Όχι γιατί ο σεβάσιμος διδάσκαλός μου ήταν σύντροφος άκατάλληλος ή δυσάρεστος. Άπεναντίας είχε κατορθώσει πολύ γρήγορα να με κάνη να τόν αγαπήσω. Μά βλέπαμε τά πράγματα με διαφορετικό τρόπο. Ό ντόν Γκαλίππε ένδιαφερόταν για τά νεκρά πράγματα, για τά έργα της τέχνης και για την ιστορία του παρελθόντος. Έγώ όμως ένδιαφερόμουν για τη ζωή, για την όμορφιά, για τις γυναίκες... Έκείνο πού με συγκινούσε, ήταν τó τριανταφυλλένιο πρόσωπο μιιάς νέας κοπέλλας πού την έβλεπα να μου χαμογελάη καθώς περνούσα από ένα έξοχικό σπίτι ή τó προκλητικό βλέμμα πού μου έρριχνε μιιά κομψή κυρία στο τραπέζι του εσπρεσοδοχείου... Και τις νύχτες, πριν άποκοιμηθώ, λαχταρούσα τις γυναίκες αυτές... Ήθελα να τις γνωρίσω, να τις αγαπήσω...

Κατά τούς τελευταίους μήνες του ταξιδιού μου, ένώ ακόμα θρυσκόμουν στην Ιταλία, η θεία μου κ. ντε Τανού πήγε στο Παρίσι, νοίκιασε ένα διαμέρισμα για μένα και φρόντισε μόνη της για την επίπλωσί του. Γιατί ήταν πειιά άποφασισμένο να εγκατασταθώ, μετά τó τέλος του ταξιδιού μου, στο Παρίσι και να μπώ στο διπλωματικό κλάδο.

Ή πρώτες μέρες πού πέρασα στο Παρίσι, μολονότι ήμουν πειιά έντελώς έλεύθερος, ήσαν μάλλον μελαγχολικές. Άπό την παιδική μου ηλικία και πρό πάντων πριν από τρία χρόνια, είχα συνηθίσει να έχω πάντα κοντά μου έναν άνθρωπο πού ν' άπασχολήται με μένα. Ό καμαριέρης πού μου είχε διαλέξει η θεία μου ήταν βέβαια ένας υπηρέτης θαυμάσιος: με άπήλασσε από κάθε ύλική φροντίδα, μά δέν ήταν παρά ένας υπηρέτης. Δέν κρατούσε καθόλου συντροφιά στη σκέψι μου. Άρχισα τότε να αισθάνωμαι την έλλειψη του ντόν Γκαλίππε. Ένοιωθα τώρα γι' αυτόν, για τó θείο μου και τη θεία μου μιιά μεγάλη στοργή... Τους έγγραφα έκτενείς έπιστολές, στις όποιες τούς μιλούσα για τη μονότονη και πληκτική ζωή μου.

Ή θεία μου, άπαντώντας στις έπιστολές μου, αυτές, μου συνιστούσε να θγαίνω έξω και να διασκεδάζω λίγο. Μου έστειλε μάλιστα τ'ς διευθύνσεις των φιλικών της οικογενειών πού είχε στο Παρίσι και στις όποιες είχε γράψει κιόλας για μένα. Έγώ την ευχαρίστησα, μά άποφάσισα να μην πάω σέ καμμιά από αυτές. Μαζύ με μιιά δυνατή έπιθυμία ν' άπολαύσω τη ζωή, έ-

Τά δυό μαύρα πατία καρφώθηκαν επάνω μου.

νοιωθα συγχρόνως γι' αυτή μια βαθειά ανησυχία. Γιατί καταλάβαινα ότι δεν ήξερα σχεδόν τίποτε για τη ζωή. Είχα καρδιά παιδιού, φαντασία μαθητού και λαχταρούσα ρωμαντικές περιπέτειες.

Μιά περιπέτεια !...

Μιά περιπέτεια που θα μ' έφερνε μπροστά σε μια γυναίκα, όχι απ' αυτές που δίνονται για χρήματα, αλλά μια γυναίκα που θα μ' έρωτευόταν πραγματικά, που θα μ' έσφιγγε στα μπράτσα της με πάθος, που θα ζωντάνευε τη μοναξιά μου με το γέλιο της και τη φωνή της, με το άρωμα του κορμιού της...

Λαχταρούσα μια απρόοπτη και τρελλή περιπέτεια, όπως αυτές που έπλαθαι στα όνειρά μου, όταν ταξίδευα στην Ευρώπη.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, σηκωνόμουν και κυτταζόμουν στον καθρέφτη που ήταν πάνω απ' το τζάκι μου. Δεν θα θρυσκόταν τάχα μια γυναίκα όμορφη, έξυπνη, καλή και σοβαρή, που θα της άρεσαν αυτά τα μαύρα μου μάτια, το κυνικό μου πρόσωπο, τα κυματιστά σκοτεινόχρωμα μαλλιά μου ;

«Ω γυναίκα, που ήσουν; Σε περίμενα. Σε περίμενα... Ποτέ αγνός νέος, δεν άπλωσε με τόση λαχτάρα προς έσένα τα χέρια σου, δεν σου προσέφερε την καρδιά του με τόσο ειλικρινές κι άθωο πάθος, όπως εγώ !...»

II

Στο ύπουργείο των Έξωτερικων, όπου πήγαινα και περνούσα, μερικές ώρες την ημέρα ως δόκιμος διπλωμάτης, είχα για προϊστάμενο κάποιον κ. Λοριό που οι υπάλληλοι τον άποκαλούσαν: «'Η θέσις μου», εξ αιτίας της μεγάλης καταχρήσεως που έκανε των τριών αυτών λέξεων. Ο άνθρωπος αυτός μου έκανε πάντοτε την λαμπρότερη ύποδοχή, γιατί αγαπούσε πολύ τους νέους είχαν άριστοκρατική καταγωγή και καλούς τρόπους.

Μιά μέρα, κατά τα μέσα της άποκρηάς, ο κ. Λοριό με κάλεσε στο γραφείο.

— Ξέρετε, κύριε ντ' Αλόντ, μου είπε, αυτόν τον καιρό έχω πένθος, λόγω του θανάτου ενός κουιιάδου μου και δεν πάω σε καμιά κοσμική συγκέντρωση... Θα θέλατε λοιπόν να πάτε αύριο σ' ένα χορό στη θέσι μου. «Ω! έπρόσθεσε άμέσως. Πρόκειται περί ενός χορού έξαιρετικά άριστοκρατικού. Τον δίνει μια ξένη άριστοκράτις, η μαρκησία Ταγιασέρπι για φιλανθρωπικό σκοπό... 'Αναγκάστηκα να πάρω μια πρόσκλησι, λόγω της θέσεώς μου, καταλαβαίνετε... Μά έπειδή έχω πένθος, θα μπορούσα να την παραχωρήσω σε σάς...

Και μου έδωσε την πρόσκλησί του...

Ευχαρίστησα τον προϊστάμενό μου, δίνοντάς του συγχρόνως να καταλάβη ότι θεωρούσα τη μετάβασί μου σ' αυτόν τον χορό, μάλλον σαν ύπηρεσία παρά σαν διασκέδασι.

Την άλλη μέρα λοιπόν, ντύθηκα το θράδυ χωρίς κανένα ένθουσιασμό και διευθύνθηκα προς το μέγαρο της μαρκησίας Ταγιασέρπι αποφασισμένος να ρίξω μια ματιά στα σαλόνια, για να μπορέσω την επομένη να πω στον προϊστάμενό μου ότι πήγα, και να φύγω.

«Ωστόσο, αφού παράδωσα στους ύπηρετες, το επανωφόρι μου και το μπουστούνι μου, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω κάποια συγκίνηση.

Ήταν ή ώρα μια περίπου μετά τα μεσάνυχτα. Κάτω απ' το ψηλό ταβάνι του περιστυλίου της εισόδου, που ήταν γεμάτη πράσινα φυτά και λουλούδια, το πλήθος των καλεσμένων, συνωστιζόταν κιόλας... Τα ντεκολτέ και η μεταμφιέσεις των γυναικων με ξάφνιαζαν. Μολονότι ένοιωθα κάποια περιφρόνησι γι' αυτές τις γυναίκες που έδειχναν έτσι τη γύμνια τους και αίσθανόμουν τον έαυτό μου άνικανο να έρωτευθώ μια απ' αυτές, ώστόσο ή ώμορφιά τους κ' ή μυρωδιά τους με μεθούσε έλαφρά.

Προχώρησα κι' εγώ μ' αυτό το πολυθόρυβο πλήθος που ευωδιάζε. Μόλις πέρασα το πρώτο σαλόνι, ο κόσμος έγινε τόσο πυκνός, ώστε δεν μπορούσε πια κανείς να περπατήσει. Παρεούρετο από τους άλλους κι' άφηνόταν στην τύχη. Μά οι καλεσμένοι διασκέδαζαν μ' αυτό το στρίμωγμα. Και μικρές γυναικείες κραυγές φανέρωναν ότι στις κυρίες άρεσε υπερβολικά το παιχνίδι αυτό.

Μπροστά μου, μια ράχη κάπως μεγάλη και κόκκινη και που φαινόταν πολύ θερμή, ξεχώριζε από ένα κορσάζ ρόζ. Αυτό το θέαμα δεν μου άρεσε καθόλου και γύρισα άλλοι τα μάτια μου. Είδα τότε, κάποια γυναίκα που φορούσε κίτρινο ντόμινο και

μαύρη μάσκα να στέκεται κάπως παράμερα από το πλήθος, ακίνητη, άκουμπισμένη σε μια πόρτα. Η σιλουέττα φαινόταν κάτω από τις πτυχές του ντόμινού της, νεανική και λεπτή. Μέσα απ' τις τρύπες της μαύρης μάσκας της, που τη στόλιζε δαντέλλα, ξεχώριζε κανείς δυο μάτια πιο μαύρα άκόμα, που φαινότουσαν σαν να εξέταζαν αυτούς που έφταναν, σαν να ζητούσαν κάποιον άνάμεσά τους.

Τα δυο αυτά μαύρα μάτια καρφώθηκαν επάνω μου με τόση έπισημότητα, ώστε μ' εξανάγκασαν να τα κυττάξω κι' εγώ.

Ήταν μήπως καμιά γυναίκα που ήξερα ; Καμιά Νιθερνέζα φίλη της θείας μου, άποπλανημένη έδω ; Κράτησα καλή στάσι. Κύτταξα ολόγυρά μου μήπως ήταν κανείς άλλος, στον όποιον άπευθυνόταν αυτό το βλέμμα. «Οχι... Οχι... Έγώ ήμουν αυτός που κύτταζαν τα δυο εκείνα μάτια... Δυσάρεστήθηκα τότε με τη σκέψι, ότι ή γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο μ' έβλεπε στη γελοία αυτή στάσι, σφιγμένο άνάμεσα στην κυρία με τη μεγάλη πλάτη και σ' ένα φαλακρό κύριο με κοιλιά.

Του κάκου προσπάθησα να ξεφύγω. Το πλήθος με παρέσυρε στο ρεύμα του. Σε λίγο δεν διέκρινα το κίτρινο ντόμινο. Βρισκόμουν πια κάτω απ' την πόρτα που ώδηγούσε στη μεγάλη σάλλα του χορού.

«Ολοι εκεί χαιρετούσαν τη γρηά οικοδέσποινα, τη μαρκησία Ταγιασέρπι που καθόταν σε μια πολυθρόνα. Προχώρησα λίγισ θήματα άκόμα και τέλος μπόρεσα να κινηθώ, χάρις στην ευρυχωρία της αίθουσας.

«Εμεινα για μια στιγμή δρθιος άκουμπώντας σ' ένα στυλο της σάλλας κι' άνάσασα. Η μουσική, μια μουσική τρελλή, τσιγγάνικη, παρέσυρε στο χορό τα ζευγάρια. Σε κάποια στιγμή, μια πιερροτίνα με πλησίασε και θάζοντας κάτω απ' τη μύτη

μου το μουτράκι της που το έκρυβε ή μάσκα και τον τράχηλό της που δεν τον έκρυβε τίποτε, μου είπε τσαχπίνικα:

— Τί περιμένεις, ώμορφονιέ

μου, καρφωμένος σ' αυτήν τη γωνιά ;... Είσαι τόσο ώμορφος που θα μπορούσες νάχης ξεμυαλίσει κιόλας μια κόμησα... Κ' ύπάρχουν έδω ένα σωρό τέτοιες...

Μά ή πιερροτίνα μ' άφησε γρήγορα, θαραυεστημένη από την άδιαφορία μου. Με πλησίασαν τότε δυο ντόμινα μαύρα, άντρας και γυναίκα, που άρχισαν να μου μιλούν με μεγάλη οικειότητα για το θείο μου, για τη θεία μου και για τους γνωστούς μου στο Νιθερνάι. Έπρόσθεσαν μάλιστα ειρωνικά ότι θα έγραφαν στον δόν Γκαλιππέ για να τον πληροφορήσουν ότι ο άνηψιός του

σύχναζε σε άσχημα μέρη... Αυτή ή άστειότης άρχισε πια να μη μου άρέση καθόλου, όταν ξεάφνα ένοιωσα πάλι να καρφώνονται επάνω μου τα δυο μαύρα μάτια και να με καίνε με τη φωτιά τους... Η γυναίκα με το κίτρινο ντόμινο, πάντα μόνη, άσυγκίνητη από τις προκλήσεις μερικων φρακοφόρων κυριων, είχε περάσει την πόρτα με τη σειρά της και στεκόταν απέναντί μου.

Γιατί τάχα με φόβισε, παρ' όλη την έπιθυμία που ένοιωθα να τρέξω προς αυτήν, να της θγάλω τη μάσκα και να ιδω τα μάτια της από κοντά ;

Χωρίς να ξέρω τί να κάνω, παράτησα ξαφνικά τα δυο μαύρα ντόμινα που με πείραξαν και χώθηκα μέσα στο πλήθος των καλεσμένων, χωρίς να κυττάξω πίσω μου...

Μά καθώς έκανα να μπω σ' ένα πλαϊνό σαλόνι, μερικοί μεταμφιεσμένοι που χόρευαν μια τρελλή φαραντόλλα μου έφρυξαν το δρόμο... Και σχεδόν συγχρόνως ένα χέρι που φορούσε κίτρινο γάντι, γλύστρησε κάτω απ' το μπράτσο μου κι' άκουσα μια φωνή να μου ψιθυρίζει:

— 'Ελάτε... 'Αφήστε με να σας οδηγήσω...

Δεν έγύρισα καν το κεφάλι μου για να δω αυτήν που μου είχε μιλήσει... Η πτυχές του μεταξωτού της ντόμινου με είχαν μισοσκεπάσει.

Ήταν εκείνη !...

«Όταν αυτό που χόρευαν τη φαραντόλλα προσπέρασαν, το μικρό γαντοφορεμένο χέρι πιάστηκε σταθερά από το μανίκι μου, και με παρέσυρε γρήγορα, άνάμεσα από δυο σαλόνια, σ' ένα μπουντουάρ, γαλαζοταπεταρισμένο, φωτισμένο μονάχα από μια διπλή λάμπα που μια θαρειά θελουδένια πορτιέρα το άπομόνωνε από το άλλο σπίτι.

Η άγνωστη κάθησε γρήγορα σ' ένα ντιβάνι και, δείχνοντάς

μου μιά καρτέλα, μου είπε:

— Αργείτε πολύ να καταλάβετε, κύριε... "Επρεπε να καταφύγω στη θία...

— Μά, κυρία, δέν τυλμοῦσα νά φινταστῶ...

Μά τὸ κίτρινο ντόμινο μὲ διέκοψε, λέγοντάς μου:

— Ἀφήστε με νά σᾶς κυττάξω...

*Επρότεινε λίγο τὸ στήθος της καὶ εἶδα ἀπὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα μάτια, πὺ φαίνοντοσαν σάν καμωμένα ἀπὸ μαύρη φωτεινὴ πέτρα... Εἶδα ἀκόμα μέσα ἀπὸ τὴ δαντέλλα ἕνα πηγούνη λεπτὸ καὶ μελαχροινὸ, ἕνα στόμα μικρὸ σάν σχισμένο κερράσι, μὲ θαυμάσιες γραμμές... Εἶδα ἐπίσης κάτι δόντια ὀλόλευκα, μικρὰ πὺ σοῦ ἔδιναν τὴν ἐπιθυμία νά δαγκωθῆς ἀπ' αὐτὰ καὶ δυὸ ροδοκόκκινες ἀκρίτσες χαριτωμένων αὐτιῶν...

Καὶ σκεφτόμουν, ἐνῶ τὰ ἔβλεπα ὅλ' αὐτά:

«Νὰ ὁ κίνδυνος πὺ φοβόμουν!... Ὁ αἰώνιος πειρασμὸς θρίσκει αἰ ἐδῶ, ἀπέναντί μου, φωνῶντας κίτρινο ντόμινο. Ἄν ὁ ντόν Γκαλίππε ἦταν κοντὰ μου, θὰ μὲ τραβοῦσε μακριά... Γιατὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα φαίνεται ὡμορφὴ καὶ θὰ εἶνε ἀκόμα πιὸ ὡμορφὴ ἅμα θγάλει τὴ μάσκα της... Θὰ ἔπρεπε νά τὴ χαιρετήσω εὐγενικά καὶ νά ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου...

*Ασφαλῶς, ἡ σκέψεις αὐτὲς ἔρριχναν κάποια σκιά στὸ πρόσωπό μου γιατί ἡ ἄγνωστη, ἀφοῦ μὲ κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα, εἶπε:

— Σᾶς ἀρέσω ἐγώ;... Ἀπὸ τὴν ἔκφρασί σας θάλεγε κανεὶς ὄχι...

*Ἡ εὐγένεια πὺ μοῦ εἶχαν διδάξει ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ φοροῦσα λευκὲς κάλτσες καὶ ναυτικὴ κολλαρίνα, μοῦ ὕπαγόρευσε αὐτὴν τὴν ἀπάντησι:

— ὦ! κυρία! Τί λέτε;

*Ἡ ἄγνωστη ἔμεινε λίγες στιγμὲς σιωπηλὴ κι' ἔπειτα μὲ ρώτησε:

— Γνωρίζετε τὴν κ. Ταγιασέρπι;

— Ὁχι προσωπικῶς, Μά ἡ οἰκογένειά μου πὺ ζῆ τώρα στὴν ἐπαρχία τὴν γνώρισε ἄλλοτε στὸ Παρίσι...

— Ναι, ἐξακολούθησε ἐκείνη κυττάζοντάς με πάντοτε, εἰσθε χωρὶς ἄλλο ἕνας νέος ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια... Συχνάζετε στοὺς κοσμικοὺς κύκλους;...

— Ταξίδεψα πολὺ στὸ ἐξωτερικὸ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγκαταστάθηκα στὸ Παρίσι.

— Ἄ!... ἔκανε ἐκείνη.

Καὶ συγχρόνως ἀπλωσε μὲ μιά κίνησι μεθοδικὴ καὶ μηχανικὴ τὸ ντόμινό της ἀπάνω στὸ ντιθάνη, χωρὶς φροντίδα — ἡ ἴσως μὲ τὴν πρόθεσι νά μοῦ δείξῃ τὸ ὡμορφο καὶ νευρικὸ πόδι της πὺ σάλεψε ἀδιάκοπα. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι δὲν μοῦ ξέφυγε καθόλου. Ἄν ὑποχωροῦσα στὴν ἐπιθυμία μου, θὰ ἔπεφτα γονατιστὸς καὶ θὰ φιλοῦσα αὐτὸ τὸ πόδι. Μά ἕνα τέτοιο πρᾶγμα δὲν ταίριαζε καθόλου μὲ τὴν καλὴ συμπεριφορά. «Πάντοτε ἀφογος, ποτὲ γελοῖος...» ἔλεγε ὁ θεῖος μου;

— Διασκεδάσετε καθόλου ἐδῶ; μὲ ρώτησε σὲ λίγο ἡ ἄγνωστη μὲ τὸ κίτρινο ντόμινο, πειστωμένη χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴ στάσι μου.

*Ἐνα σφίξιμο τῆς καρδιάς μου μὲ ἔκανε νά μαντέψω ὅτι θὰ μοῦ ἐπρότεινε νά φύγω... νά φύγω μαζὺ της...

— Διασκεδάξω ἀπέραντα ἀπὸ τὴ στιγμὴ πὺ εἶμαστε μαζὺ, τῆς ἀπάντησα τυπικά.

— Θεέ μου! Πόσο εὐγενὴς εἰσθε! ἔκανε ἐκείνη λίγο ξερά. Καὶ τὸ μικρὸ της πόδι ἀνωρθώθηκε ἀκόμη περισσότερο, σάν ἕνα ἀλλόκοτο ἐξωτικὸ λουλοῦδι.

Κατόπιν σηκώθηκε κι' ἡ ἴδια καὶ εἶπε:

— Φεύγουμε, ἂν θέλετε;

Παρ' ὄλο τὸ σταθερὸ τόνο πὺ ἤθελε νά δώσῃ στὴ φωνὴ της, ξεχώρισα ἕνα ἑλαφρὸ τσάκισμα σ' αὐτὸ καὶ συγχρόνως τὴν εἶδα νά ρίχνῃ ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα πρὸς τὴν πόρτα, σάν κάποιος ν' ἀφογκραζόταν ἐκεῖ.

— Εὐχαρίστως, τῆς ἀπάντησα.

Τῆς πρόσφερα τὸ μπράτσο μου. Καθὼς ἐτοιμαζόμουν νά διευθυνθῶ πρὸς τὰ σαλόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαμε ἔρθει, μοῦ εἶπε!

— Ὁχι... ὄχι ἀπὸ δῶ...

Καὶ πιάνοντάς με ἀπὸ τὸ χέρι μ' ὠδήγησε πρὸς μιά πόρτα

πὺ τὴν ἀνοίξε χωρὶς δισταγμὸ. Περάσαμε μιά κρεββατοκάμαρη, ἕνα μακρὸ διάδρομο καὶ στὸ τέλος ξαναθρεθήκαμε στὴν ἴδια ἐκείνη σάλλα, στὴν ὁποία τὴν εἶχα πρωτοῖδῃ, σ' αὐτὴν πὺ ἦταν ἀμέσως μετὰ τὴν εἴσοδο.

— Κάμετέ μου τὴ χάρι νά ζητήσετε τὰ πράγματά μου ἀπὸ τὸ θεστιάριο, μοῦ εἶπε.

Καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ μικρὸ μετάλλιο νούμερό της. Πῆγα στὸ θεστιάριο καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισα κρατῶντας τὸ μαῦρὸ ἀτλαζένιο ἐπανωφόρι της πὺ ἦταν πολὺ πλούσιο, μὰ καὶ πολὺ αὐστηρὸ.

Βοήθησα τὴν ἄγνωστη νά τὸ φορέσῃ καὶ τὴ συνώδευσα, κρατῶντας τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο εἰς τὸ ἀμάξι πὺ μὲ εἶχε φέρει καὶ πὺ μὲ περίμενε.

— Ποῦ θὰ πάμε; μὲ ρώτησε ἡ ἄγνωστη.

Αὐτὸ τό: «πὺ θὰ πάμε;» μ' ἀνασπάτωσε. Ἔτσι, χωρὶς καμμιὰ ἀντίρρηση, μ' ἄφηνε νά τὴν πάρω μαζὺ μου;

Τῆς ἀπήντησα, κρύβοντας ὅσο μπορούσα τὴν ἀγωνία μου:

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, κυρία...

Μὲ φωνὴ σπαραγμένη ἐντελῶς, ἐκείνη μοῦ εἶπε τότε:

— Δώστε στὸν ἀμαξᾶ τὴ διεύθυνσι ἐνὸς ρεστωρᾶν νά μᾶς πάῃ ἐκεῖ...

Οἱ θεῖοι μου κι' ὁ ντόν Γκαλίππε, πὺ ἤξεραν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ κόσμο, μοῦ εἶχαν μάθει κατὰ τὶς διαμονές μας στὸ Παρίσι, τὶς διευθύνσεις διαφόρων ἀριστοκρατικῶν κέντρων.

Εἶπα λοιπὸν στὸν ἀμαξᾶ:

— Πῆγαίνά μας στὸ ρεστωρᾶν τοῦ Ζοζέφ, ὁδὸς Μαριβῶ.

*Ὅταν τὸ κλειστὸ κουπέ, ἄρχισε νά μᾶς παρασύρῃ, ἐμένα κι' ἐκείνη, σφιγμένους τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον, πρὸς αὐτὸ πὺ ἐγὼ τὸ ἀνόμαζα περιπέτεια, δὲν ἤμουν πειὰ ἐντελῶς κύριος τῆς ψυχραιμίας μου. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νά φαντασθῇ πόσο γρήγορα ἕνα κλειστὸ ἀμάξι γεμίζει ἀπὸ τὸ ἄρωμα μιᾶς γυναίκας... Αὐτὸ τὸ ἄρωμα μὲ εἶχε μεθύσει κιόλας ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς μαρκησίας Ταγιασέρπι... Μά τώρα, ἀπὸ κοντὰ, τὸ ἔνοιωθα καλύτερα νά ξεχύνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ἀπὸ τὸν τράχηλο καὶ τὰ μαλλιά τῆς συντρόφισσάς μου. Ἦταν ἕνα ἄρωμα ζωντανὸ, λίγο διαπεραστικὸ πὺ ζάλιζε σάν ἀνατολίτικο ἄρωμα...

Τὸ ἀμάξι κυλοῦσε γρήγορα ἀπὸ ἕνα κακοφωτισμένον δρόμο — τὴν ὁδὸ τῶν Μα

θουρίνων, ὑποθέτω — ὅταν ἔνοιωσα ἔξαφνα πῶς κάτι πνιγόταν μέσα σὲ μαῦρο νερό. Αὐτὸ πὺ πνιγόταν ἦταν ἡ ἀρχές μου, ἡ ἀγνότης μου...

Κι' ἔξαφνα πῆρα τὸ χέρι τῆς συντρόφισσάς μου καὶ τὸ ἔφερα στὰ χεῖλιά μου... Ἐπειτα τὰ χεῖριά μου ἀνέβηκαν στὸ μακρὸς τοῦ γαντοφορεμένου μπράτσου καὶ, μ' ἕνα γοητευτικὸ ἀνατρίχιασμα ἄγγιξαν τὴ γυμνὴ ἐπιδερμίδα.

Κόλλησα ἐκεῖ τὰ χεῖλιά μου.

Τὸ ἄρωμά της ἦταν ἀκόμα πιὸ δυνατὸ τώρα καὶ μὲ τρέλλαινε. Φιλοῦσα μὲ λατρεία αὐτὸ τὸ μπράτσο, σάν νά ἤθελα νά μαζέψω σ' αὐτὸ τὸ φίλημα ὅλα τὰ φιλήματα πὺ δὲν εἶχα δώσει ὡς τότε...

*Ἡ ἄγνωστη μοῦ ἄφησε ἀρκετὲς στιγμὲς παραδομένο τὸ μπράτσο της...

Ξαφνικὰ ὅμως τὸ τράθηξε... Ἡ κίνησις της αὐτὴ ἦταν τόσο ἀπότομη, ὥστε κι' ἕνας ἄνθρωπος λιγώτερο ἀπειρος ἀπὸ μένα θὰ καταλάβαινε ὅτι τὸ φίλημά μου ἦ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου ἢ τῆς ἄρεσε πάρα πολὺ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἕνα εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσας, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθήναι.

Τῆς βοήθησα νά βγάλῃ τὸ ντόμινό της...